

**KENYERES MÁRIA
SZÁMKIVETVE**

Kárpátaljai Magyar Könyvek
254.

Sorozatszerkesztő és felelős kiadó:
Dupka György

Készült
a Bethlen Gábor Alap
támogatásával

BETHLEN GÁBOR
Alap

© **Kenyeres Mária, 2016**
© **Intermix Kiadó, 2016**

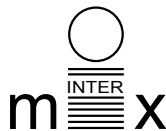
Szerkesztő: **Nagy Zoltán Mihály**
Műszaki szerkesztő: **Dupka Zsolt**
Készült a **Shark Kft.**-ben

ISBN 978-963-9814-85-1
ISSN 1022-02-83

KENYERES MÁRIA

SZÁMKIVETVE

*A reménykedés versei,
2009. március – 2016. április*

INTERMIX KIADÓ
Ungvár – Budapest
2016

Helyzetjelentés

TAVASZ

Kenyér ízű remény
ömlött szét lelkemen,
a fényben
tavasz-illatú erő
fonta át karjaim.
Nem tudtam,
hogy egyszer még
örülni tudok
a fény erejének,
s most lesem,
odakint a szőlő-szál
mint legyint –
Kint és bent
hátamra forrt
sorsomat hordozom,
nem riaszt már
kétség, mert elfáradt.
Én vagyok az,
a végtelen kör
engem is
befogadott
sokmilliom
homokszem közé.
Nem érzem
se állni, se múlni
az időt.
Minden ugyanaz.
Minden hiányzik.

2009. március 14.

HELYZETJELENTÉS

Ibolyaszőnyeg szövődött
vásott keritésem alatt.
Tavaszi dúdol fülemben
sárgára sápadt alkonyat.
Fagyjárta anyaföld-ágyban
szunnyadozik a tél.

Látod?

Miattad fészkel a rigó
sudár, lombsátras fa ölen.
Reggel hajamra suhintott
varázspálcájával a Nap,
és lám, alkonyatkor besurrant
egy új élet
lakatra zárt, csúf kapum alatt.

2009. 03. 17.

BÁNTANI JÖTTÉL

Fejemre olvasott
Miatyánk
kísérte minden
tűnődésem –
Legalább
hinni tudnám:
lesz még zöld ág
a tenger túloldalán.

Csak te hiszed,
hogy szeretsz,
én másképp
érezem a tavaszt.
Látom az idős
nénikét elmosolyodni
délután, míg unokája
virág után kutat
a Vérke-parti
fák alatt.

Bántani jöttél,
elég ennyi.
Nem is jöttél,
csak én vártalak.

Szép lett a csokor.
A néni és a gyermek
lassan elsétált előttem,
ahogy elmúlt a vágy,
és estébe olvadt
a délután.

2009. 03. 18.

SZÓ

Feszít az Írás,
szétvet a Szó,
elmúlt a Sírás,
ámít a Jó.

2009. 03. 20.

MOSOLYRA ÍTÉLVE

Ma is éles tőr
szívemben a perc,
mit veled, neked
újraálmodok
éjlepel alatt.
Kristálymosollyal
hímzett könnyeim
érted hullatom.

Te csak mosolyogj
fullánkkal fogant
kerge szavam miatt.
Miért szaggatnál
fel régi sebet,
mit óvón pólyál
gyógyír-bíborba
áldott alkonyat –

Ne sírd el álmod,
mit nekem szántál
nélkülem, velem,
s magad. Ne hidd, hogy
messze az eskü,
mit fogadtam és
megszegtem érted
bús nyárfák alatt.

A tavasz, mely ma
hitet szült nekünk,
újra ránk talál.
Múlik, mit múlni

szánt az ég, marad,
mit éltetni szánt.
Felejtsd a könnyet:
cirógat a fény,

pazar napsugár!
Mosolyra szólít
az ég, könnybe fúlt
mosollyal dacol
a mindenség,
hát akár felzokogsz,
akár menekülsz
– mosolyogva tedd.

2009

villanás

falfehér kedvem elszaladt
kínomban bukfencet vetek
belefullad számba a szó
holt hittel kiáltok neked

2009. 03. 12.

csoda

mióta álmodom
szemembe visszatért
a fény
látod ez a csoda
eszmél
a haldokló remény

így ülök
a semmi tetején

2009. 03. 12.

ELTÉPETT VERS

Valami kettétört közöttünk.
Nem tudni, ki volt a hibás.
Általad váltam üldözötté.
Téged elcsalt a csillogás.

Sajgássá torzult a tisztelet,
minden szavad bántás és vád.
Nem akarom érezni többé,
a csendet keresem odaát.

Én nem bántalak már semmiért,
kimúlt bennem a bosszúvágy.
Valaki útra kelt belőlünk
– hogy soha ne vádolj, ne bánts.

2009. 04. 05.

DÉLUTÁN

Hozzátok járok
megnyugodni
– olyankor bekacsint
az ablakon huncutul
a vén korong.

Cinkosan suhan
a szél
lágyan a hajamhoz simul
– ha tőletek
távolodom.

2009. 04. 15.

ITT HAGYOM

Nem vagyok senkié.
Csak vagyok magamnak
arctalan, súlytalan semmi,
üres hang
gyönyörű dallamok szünetében.

Eljön értem a szél,
nyomom se marad itt,
akár a hónap tavasszal.
Emlékem
furcsállják majd balga utazók.

2009. 04. 18.

ALKONYAT

Ha elfogy a kenyér,
semmi sem történik,
csak a komor Gondot
könnyek is csipkézik.

Megkondul a harang,
a múltat idézi –
Ablakot nyit a sors
félelmem tetézni.

Senki nem kopogtat
csak a ború árad,
s betoppan a Szükség,
ő vet nekem ágyat.

Már nem riadok fel
– mintha démon lenne –,
mint rég várt vendéget,
csendben ültetem le.

Otthonosan mozog,
jól érzi itt magát,
nem hagy el bennünket
hosszú éveken át.

Már családtag nálunk
félvállról felelget:
„Neked ennyi jutott,
cipeld ezt a terhet!”

Vacsorára hozott
tarisznyát, üreset
– a degeszre tömött
másnak sikeredett.

2009. 04. 23.

FOHÁSZ 1

Ha rám köszön az est
és gondom elfárad:
nyárszemű szeretőm,
te bonts nekem ágyat.

Pihepaplan alatt
pihekönnyű álmot,
csókolj a szememre
szebb színű világot.

Lányomnak kenyeret,
magamnak oltalmat,
szabadon-szárnyalást
tisztalelkű dalnak.

Szegődj végül mellém
igazságot tenni –
Hitesd el még egyszer:
jó embernek lenni.

2009. 04. 23.

FOHÁSZ 2

Ne bennem higgy,
csak gyöngy-tiszta
lelkemben, amit
sterilre gyötört
az idő,
érted lobogó
mécseseimben,
miket nem érthet
gyáva hitszegő.

Ne ölelj át,
csak gondold azt
erőt fröcskölő
akarattal, és
megtartó
áldás fakadjon
sejtjeidben, ha
napot kacsint
rám is a hajnal.

Élni ítélj,
ne ölj csenddel.
Igéd mennydörgő
ereje sújtson,
érezzem:
megérint a jó,
megvált az igaz,
hogy lábam nyomán
ibolya nyíljon.

2009

makacsul

hajamban döglött tél szaga
hajnali tavaszt mímelek
pezsgő harmincöt dacával
szemközt köpöm a végzetet

vágyik szememre szemfedél
játszani gyászos hencegőt
csendet töm számba sóhajom
megmosolygom a hitszegőt

lelkem felsértett bársonyán
mennyköves késeknek nyoma
éhes gyomrom is felsikolt
nem lehet szavam tétova

ujjaim görcsösen makacsul
tapadnak a toll szárára
írok szenvedek csordulnak
kínjaim szűz lap síkjára

2009

látomás

húsomban ádáz lüktetés
rázza agyamat félelem
golyót süvít mély szemgödör
ténfergek penge-éleken

sikolt számon a tériszony
barázdát hasít könnypatak
táncoltat tarka hahotát
sivatagsápadt virradat

vérbársony-fedte földszivacs
beissza mohón lelkeket
veszejti lényem legjavát
patyolatszoknyás fürgeteg

2009. 05. 03.

itt járt

Isten megadta
a csodát
hallom az ősök
intő szavát
rigófütty-színű
szeretet
szövi be lassan
a ház falát

Isten azt mondja
ne élj vakon
lehajtott fejjel
hallgatom
hajnal nyitja fel
két szemem
pacsirtatoll
az asztalon

2009

JÚDÁSNAK

*„A kocka forgandó.
Az árulót is elárulják.”*

Ma Júdással vacsoráztam.
Mebénított a borzadás.
Tajtétkzó lázban dadogtam
magamért megváltó imát.

Büzlő fogakkal vicsorgott,
kártyát vetett és röhögött,
és nyelte a sört, a nyertet,
csuklómra kötelet kötött.

Táncolt markában ezüstpénz
kövezni ében templomát
– kőbe zárt lelkek sajogták
suttogott átkok lábnyomát.

Dülledt szemmel nézett felém,
fejek hullottak, zúg az ár,
zendül a kőlelkek kórusa,
vezényel marsot a halál.

2009

alkonyat 2

élet suhan a fák alatt
nyárillat hinti mámorát
altatót dúdol az orgona
hallgatja csendben a gyöngyvirág

cikázik még a hangyaraj
karcsú liliom bólogat
a diófa sűg vallomást
elpirul tőle az alkonyat

elrejtí báját a virág
estét rezdül a kert, a ház
utolsót pislant a ház szeme
nyugvóra hajlik a fűz, a hárs

2009

ÍGY JÓ

Már nem hagyom, hogy sírni láss
– ha menni kell –, mert menni fáj.

Már nem súgom, hogy féltelek,
ha más vigyáz, mert nem szeretsz.

Nem kérdezek, csak hallgatok,
ha szólni kell – mert nem tudok.

Csak elmegyek így, csendesen.
Hidd el, így jó. Hogy szép legyen.

2009

BÚCSÚ

Változást sajdít az idő:
mosolyt, könnyező örömet,
homály csipkézte kék ködöt
rózsára fest a képzelet.

Tisztul a fátyolos szempár,
halkul a moraj, elfárad,
eggyé forrt lelkek hárfáznak,
száz színre festik az eget.

Ezüsttel hintik be nyomod,
fent eloszlik minden felhő,
nyújtózva indul a szellő
járdához varrni léptedet.

Állok a kapuban némán.
Intenék, de már nincs kinek.
Homály csipkézte kék ködök
ölelik át a szívemet.

2009

Jelzőtáblára

új idők hitével

a mindennapok hősei
lyukas cipőben járnak
de nagy idők országútján
szellőkkel paroláznak

rongyosra tépett tegnapok
kísértik őket éjjel
másnap mégis újrakezdik
harcuk a mindenséggel

a sárba sújtott bajnokok
könnye mind gyönggyé érik
a vérbe fojtott nagy csatát
ezerszer felidézik

a koldussá tett holnapok
tapossák lelkük széjjel
mégis bátrak hinni ők
új időknek új hitével

2009

állapot

most reccsen a gerinc
akinek van beleroppan
röhögnek rajtad a csigák
fénylik a nyál nyomukban

serken a vér az ősi jó
mi bekösse nincsen pólya
hollók ássák ki a szemed
szikráját nehogy szétszórja

betömik a szád ököllel
lélekgyalázók vasárnap
megkötözi kezed a szél
kínjaid mind visszajárnak

anyád szava érik szádban
hogy beszélj, mert szólni kell még
gerinced sajtó egyenes
ne engedd hogy összetörjék

2009

veszteség

szívemben termett álmaid
letarolva vad erőkkel
hajnalban esent szép reményem
elszállt a vihar dühével

az eskü hitszegésre vált
a szép érzés kínba dermedt
marad a hit a drága hit
cipelni muszáj a terhet

már nem bánom ha menni kell
nem gyötör se vád se bánat
lelkemre omlott kőhalom
emel most közöttünk gátat

ébred a fény az éj nyomán
hívna új arcok új tájak
már nem hagyom hogy visszavárj
hisz megöltél minden vágyat

maradás kínja nem gyötör
megyek mert szólít az élet
kilométerek hozzák el
elibém a mindenséget

2009

kérdés 1

Neki

láttad-e már
a Holdat repülni
csillagszegecses
nyáréjszakán
hullócsillagot
tóvízbe hűlni
tücsökmuzsikát
fűzfa ágán

kértél-e felhőt
keringőt jární
nyírfák közt, türkiz
tó homlokán
tudod-e hogy lehet
virágot lelni
komor nagy hegyek
lábainál

hittél-e kétszer
hazug szavaknak
mondtál-e igent
annak ki bánt
adtál-e cukrot
éhező gyerekek
korgó gyomorral
nyomortanyán

jönnél-e kétszer
ha egyszer hívlak

ölelnél óvnál
ha nincs tovább
hinnéd-e nekem
jó voltam mindig
akkor is százszor
ha mást szól a száj

ülj le most mellém
fűszőnyegemen
fonj át karoddal
légy te a táj
nézd meg a Holdat
hogy izzik Nappá
s hogyan lesz csillag
kis gyertyaláng

felhő lesz fényé
tó bájol erdőt
szánjuk a lángot
míg visz a láb
válaszod csendes
dallamos visszhang
suttogja tóparti
nyír, fűz és hárs

2009. 09. 03.

MENNI KELL

Mihajlo Papisnak

Megvetett álmokban hittem.
Bűnöm volt ez, s most mennem kell.
Sandán fintorog az út,
égeti talpam, úgy visz el.

Tajtékozó Nagyúr szájában
már törvénné érett a vád.
Legyintek, elvérzik a hit
hű elveim lábainál.

Félúton holt lelkek jönnek.
Köszönnek, én mit feleljek?
– Te közénk tartozol – mondják –,
– a sorsod beteljesedett.

Riadtan nyűszít a lelkem:
azért muszáj mennem tovább,
mert marasztal hűségeskü
lankáidnál, sebzett hazám.

2009. 09. 08.

jelzótáblára

a lelkem
nyitott ablak
rajta bárki
betekinthet
ha nem
lopni jön

2009. 09. 13.

HISZEK

Jó lenne nem hinni
semmiben,
hogy ne kelljen
csalódní.

Mégis hiszek
egy kicsit
a szerelemben,
fajtám életerejében,
egyetlen Istenemben,
gyarló emberekben,
tisztá-kék egekben,
hitet gyilkoló
gyűlöletben,
gerinc-roppantó
vaskezekben.

És benned is,
hogy többé
ne kelljen
csalódnom.

2009. 09. 13.

NÉPDAL

Szeretnék aranyat
nevetni a Napba,
mosolyba önteni
a sápadt, kék eget,
kacagva dacolni
rémarcú viharral,
várni bizakodva,
a holnap mit rejteget.

Lennék szobalánya
ezerszemű háznak,
dalolva járnám be
összes zegzugát.
Szívemre ültetnék
én minden virágot,
szirmok közt keresnék
eldugott, új csodát.

Lennék én huszár is,
cifra lovon járnék,
kardomat siratná mind,
ki könnyet kiont.
Mindig csak jót tennék,
de sose hiába,
csüggedők arcára
csókolnám vigaszom.

Csak hazug nem lennék:
országúti préda,
kényes urak mellett
csaholó jámbor eb

– Maradnék igaznak,
szegénynek barátja,
aki minden reggel
új, szép napot nevet.

Ó, arany-szép napom!
Pocsolyába dobtak?
Bíbor nevetésem
hurrikán kapja fel?
Feketül a kék ég,
támad a fergeteg?
– Ments meg ragyogással,
hajnali fénylepel!

2009. 09. 13.

EMLÉK

Szülőfalum ezüstnyárfás határa
nekem üzen, s könnyezve alszom el.
Kedves dadám emléke jár a házban
– hiába kérdezem, már nem felel.

Csendes-szótlan az ifjúság lelkemben.
Tovább viszem, szép emlékem marad –
A honi táj kecsesen, igézőn száll,
s pillámra hull, mint nyári alkonyat.

Csillagok fényében most te érkezel:
mosollyal jössz – mint akkor – énfelém.
Fogod kezem, s a fénytelen szobában
itt vagy velem, és veled vagyok én.

2009. 09. 14.

indulatosan

örök mécsesek lángját
gyújtom bennetek
egyetlen villámcsapással

félégetem
az elkínzott tájat
tekintetem haragjával

mert még zúg az ár
és még tép a szél
rettegtek minden éjjel

imát mormolva
lapultok otthon
a Veszteség keresztjével

pedig hajt a vér
menni kell zúzni
a rabságot szerteszét

ezer év lángját
sújtom belétek
igazam hitével

2009. 09. 18.

üzenet

*„Ne, ne ítélj meg engemet!
Szívemben mindig térdelek...”*
(Nemes Nagy Ágnes)

viszek
neked egy percet
benne csak jót
csak önmagammat

álmodtam
neked egy kertet
benne csak virág
és angyalok

hittem
neked egy létet
hol erény a szép
s a vágyak szépek

másat
adni nem tudok
őrizd e kincseket
ne menj tovább

2009. 09. 18.

döntés

göröngyös utat
választottam neked
vigaszod legyen
hogy szeretnek
az emberek

2009. 09. 18.

KÉRDÉS 2

Mi a bűnöm,
hogy fejbiccentést
se kapok?
Kifordítottam tán
sarkából a Földet,
papírkosárba dobtam
a csillagszeplős eget?

2009. 09. 18.

SZERETLEK

Amerre megyek,
lassan
kigyúlnak a fények.
Árnyék vagyok
kék utcák lábnyomán.
Fölöttem csak
bölcsek lombok mesélnek,
hallgatok
a kedves vallomást.

Én elhitem
– higgyem? –
a virágszínű nyárnak,
hogy van remény,
él a szerelem.
És elvittem
a legszebb napsugárnak
vérből fakadt,
megcsalt hitemet.

Őrizlek még,
mint erdő a lombot.
Vigyázok rád,
mert így akarom.
Hiányod fáj.
Lassan
kigyúlnak a fények,
s a kék utcán
ma is hozzád indulok.

2009

OTTHON

A Deák-téri galambok
felcsipegették hitemet.
Oda járok vissza
minden évben egyszer,
talán szerencsésen
ott újra rálelek.

Az Andrássy-úti fák ott
még susogják azt a dallamot –
Velük dúdoló é én is,
amit – sok éve már –,
csillogó szemekkel
harsogtam oly sokat.

Az otthon sem a régi már,
amiből nekem kettő jutott:
ebben anya lettem,
abban anyám ringatott.
Benőtte szobáit
az idő, a réginek

csak a szelleme kísért.
Anyámhoz is elmegyek néha
áldásért, békéért,
feloldozásért:
a csésze tea mellé
sereglő emlékekért.

2009. 10. 05.

OKTÓBER

Fütyögő hangú szelek suhognak,
küszbömön toporog az ősz.
Lehulló falevél nyarat foszlat,
Föld-ölébe emel öreg csősz.

A varjú termést lop diófáról,
esőcsepp koppan az ablakon.
Fűtött szobába száműzve mától
arcomhoz simul az unalom.

Nehéz téged szeretni – gondolom.
Magához ölel pille álom.
Zöld mezők fölött veled suhanok,
rettegve büntetésem várom.

Dehogy is én, vad szelek suhannak
sárgára aszott mezők fölött –
Nyártüzű jókedvem mesze ment el,
helyére október költözött.

2009. 10. 14.

TILTÁS

Eléd rakom
a földet
és ráterítem
a kék eget,
csak ne mondd
nekem többször...
Ne mondd,
hogy nem szeretsz!

Napsugarat gyűjtök
kosárba, mellette
karéj kenyér
az égből egy szelet,
csak ne mondd
nekem többször...
Ne mondd,
hogy nem szeretsz!

És leszek a jó,
a legszelídebb Szép,
jámbor lelkű
madarad.
De ne mondd, ne!
Soha többé
ne mondd,
hogy nem szeretsz!

Nem beszélek,
nem írok csúnyán,
Nem járok hazugok
nyomán, s nem leszek...

Csak ne mondd
nekem többször...
Ne mondd,
hogy nem szeretsz!

Elmegyek innen,
megtérek. Majd eljövök
hozzád estére:
öllelek, imádlak.
Csak ne mondd
nekem többször...
Mert nem szeretsz
hiába!

2009. 10. 28.

ESTELEDIK

Sűrűsödő homály
uralja a tájat,
tél csókja foltozza
kékkal az ablakot.

Kint, az udvarban is
elnémul a lárma,
a sok fáradt ember,
ím, hazaballagott.

A házak szeme mind
felpattant, világít,
folyosók mázoljaák
sötétre a napot.

Színes levelek közt
kutya gömbölyödik,
szeme barátságos,
a lelke megfagyott.

Néni a templomnál
árul sütőtököt.
Kinyújtott markába
pár kopijkát kapott.

...A város már alszik.
Álma édes, boldog.
Benne tavasz surran,
a tél messze futott.

2009

HALHATATLANOK

Ott vannak minden szellőben,
mikor az arcunkat simítják,
minden napsugárban, mikor megérintenek,
minden csepp vízben, mikor szomjat oltunk,
minden mosolyban és könnyben,
bánatban és örömben:
mert az anyák halhatatlanok.

Bennünk élteti tovább őket,
hű emlékezés, tiszta akarat,
ahogy minket is majd gyermekeinkben,
a mában, a tegnapi és a holnapban,
torzó vágyakban, beteljesültekben,
fényekben és éji sötétségben
– mert az anyák halhatatlanok.

Ők méhükben hordozzák a csodát,
a szerelemből születendőket,
kezüktől finom a kalács,
simogatásuktól édes az álom,
miattuk érdemes hinni, küzdeni,
bízni és csalódnia,
mert ők a halhatatlanok.

Ha útra kelnek, angyalsuhanással
szállnak a mennybe, mosolyuktól lesz
kékebb az ég, boldogabb az élet,
fentről látnak minket, segítik utunkat,
és örökkön-örökké szeretnek.
– Az anyák azért halhatatlanok,
mert soha nem felejtjük el őket.

2009. 11. 14.

APÁM TANÍTOTTA

Apám tanította:
nagy bűn az irigység,
és rossz ember az mind,
kinek nincs barátja.

Apám tanította:
nem vigyázhat másra,
ki ösöktől kapott
kincsét nem vigyázza.

Apám tanította:
fontos a szeretet,
s aki nem nyújt kezet,
azt semmi sem várja.

Apám tanította:
egyszer szerethetek.
Azt mondta, anyámat
sose adja másnak.

Apám tanította:
fájdalmam túrni kell,
csak így juthatok fel
az égi országba.

Apám tanította:
vér nem válik vízzé.
Nem lehet szégyenfolt
soha a kokárda.

Apám tanította:
hű és igaz legyek,
családom jó hírét
ne tapossam sárba.

Apám tanította:
ha férjet ölelek,
s gyermeket ringatva
majdan anya leszek

– emlékezzek a tanításra.

2009. 11. 16.

VIGYÁZLAK

Maró fájdalmaid felett
elsuhanok egy pillanatra.
Csak kívülről látlak,
de belülről érzlek.
Lelked csupa seb,
nem hozza örömd
se ital, se éték.
Nem mondd: jöjjek,
nem szólsz, hogy „félek”.
A csendnél mélyebben hallgatsz,
és könnyek nélkül sírsz.

Most úgy megölelnék...

2009. 11. 16.

EMLÉKÜL

Málló barátság
emléke kísért:
beoson csendben.
alattomban
a szobámba.
Arcodat látom:
mosolyos árulásod
hasít a félhomályba.

Eladtad múltunk
összes kincsét,
szétszórtad
titkunk gyöngyeit.
Térdre bukva
próbálom összeszedni,
de csak könnyezem
és fázom kicsit...

2009. 12. 20

GÖRBE VERS

Görbék a betűk a papíron,
így szánják sorsukat versnek,
mit sárga szemű tegnapok
pocsolyával lemeszeltek.

Összefut szememben a sor is,
kikacag a sánta tréfa.
Lehettem volna gazdag is,
de anyám nem így akarta.

Leköp az élet, kitér az út
előlem, elfut a gyáva –
Sasszemű csalók kinevetnek:
„Mí megmondtuk, ne nézz hátra!”

Olvad a tollszár kezemben,
mit őserő feszít írni.
Kényszerű sors visz tovább
a rettentőt elviselni.

Balga vers, írodj a papíron:
görbén is jó leszél mára!
Még nem folyt el a tollam teljesen,
se foltos kedvem varázsa.

Már az utolsó strófa előttem,
s bár szenvedek minden során:
azért is megírom ezt még
– megtépett húrok dallamán.

2009

ÚJRA ITTHON

Itthon vagyok,
hová emlékeim
oly sokszor
visszaűztek.
Mellém térdelt
gyermekkorom
boldog mosolya.
Akácillatból
font koszorút
fejemre
nyári éjszaka
ezer csillaga.

Itthon vagyok...
A szeretet átölelt.
Jó szemű emberek
jönnek felém
az úton.
Apám integet
a felhők felett,
s égi nagyanyám
kalácsot hűt
a hegytetőkön.

Itthon vagyok...
Szemem sarkából
egy könnycsepp
észrevétlen
útra kél.
Megátkozotalak
százszor, falu!

– Ma mégis
meghalnék érted
újra,
ezredszer is.
Hiányzol...

2010. 01. 05.

Bizonyság

NEKED

Amikor találkoztunk,
Isten odafönt
összedörzsölte a tenyerét.
Mikor átöleltél,
álomport szórt szemünkbe,
és lassan lekapcsolt
az égen minden csillagot.

Amikor megláttalak,
egy percre megszűnt
a világ,
mikor megérintettél,
kétszázhuszat
vezetett ereimbe
a sorsom,
minden más szerelmet
meggyógyított az a perc,
hogy téged vágyjalak
sok magányos órán.

Mikor messze mentél,
csak te hiányoztál
szüntelen.
Álmomba költöztél
és nappalom uralod.
Tolvaj vagy:
elloptál mindent,
amit egykor
száz szerető
nekem ajándékozott.

Mindenem a tied: hiányzol...

2010. 01. 25.

JÖVENDŐLÉS

Mi szépen fogunk élni,
kedvesem!
Kézenfogva
választunk csillagot
az égen,
együtt járjuk
a földi tereket.
Ha megöregszünk,
lobogó tűzű
kandalló előtt ücsörögve
felidézzük
legszebb emlékeinket.
Teát szürcsölve
ifjúkorunk
szökő perceit
forrasztjuk langyos csókba
havas délelőtt.
Fejem válladra hajtom,
s áldom az eget,
hogy elküldött nekem
jégvirágok közé
a falu csendes alkonyába.

Mi szépen fogunk élni,
kedvesem!
És ha majd útra kelünk
e földi arénából,
mások is mondják:
„Ők szépen éltek.”
Jaj, meg ne bánjam soha,
a választásomat,

s ne bándd te se soha,
hogy a boldog éveket
– bár küzdelmesen –,
de velem élted meg.

2010. 01. 27.

NEKED 2

Hóesésben
találtam Rád,
s úgy érzem,
nem engedlek el
többé soha.
Te vagy nekem
a téli ég
egyetlen
fénylő
csillaga.
Tőled ízesebb
a kenyér,
hiányodtól
hűvösebb a szoba.
Ha nem vagy,
a szó
szívemig sem ér,
lankad a tűz,
múlik a csoda –
csak a Te mosolyod
hozza felém
a rét ezer illata,
ölelésed a békét
gondúzott nappalok után,
mosolyodtól
derül fényre
életem
sok csalfa ígéret
nyomán.

Veled lettem
Egész,
általad érzek ismét,
Neked nevetek
újra
csókoddal ajkamon
elmegyek
bármilyen hosszú útra.
A csendben is
Téged látlak.
Minden percben várom,
hogy itt legyél,
csak velem.
Míg tehetem,
hogy valakire várjak:
mindig mosolyod
hozza el a szél
nekem.

2010. 02. 17.

TAVASZ EZ IS

Elköszönt a tél a kerttől,
tavasz csábít táncra szíveket,
moccan a féltés, az érzés,
hajnalt ébreszt a múltó hideg.

Töröd lapul alattomban
szerelmem remegő falához,
hazugság foszlat volt reményt,
a Nap holtfáradtan sugároz.

Szeretett hóhérom lettél,
képzelt szerelmed csalja lelkem.
Mosollyal jöttél – most megölsz
mindent, amiben hinni mertem.

Nem bánom én. Szerettelek...
Feszítsd keresztre égő ajkam,
hulljon a szememre szemfedél,
némuljak el karodba holtan.

Pióca – sármos szörnyeteg!
Menj csak el, menj! Jobb lesz így nekem!
Ne emlékezz rá, mi voltam,
s hazudom én is: nem emlékszem!

Ne gyere többé a házba,
hol vártam rád, hol féltettelek.
Menj, hazudd a téli tájnak:
nem szeretted, nem szerettelek –

2010

ELMENTÉL

Akkor mentél el,
mikor tavasz csókolt
reményt
didergő fákra,
és kakukk kiáltotta:
a tavasz sugara
kint a folyó fölött
már virgonc táncát járja.

Akkor mentél el,
mikor hittem:
itt talál a tél,
égető nap,
dió koppanása
az út porában,
és a csendes esték
megejtően hamvas árnya.

Akkor mentél el,
mikor létem
arany pompába fonta
lényed mindensége,
gyémánt köntösbe
öltözött fűgén
megtört testem
minden lázas lüktetése.

Messzire mentél...
Velem maradt
átkozott sorsom
árvasága.

Íme, virágoznak a fák,
dalol a madár
– csak te nem szállsz
száddal a számra.

2010. 02. 28.

MÁRCIUS 8.

Egész nap vártam,
hogy felhívsz,
és most
belepusztulok
a magányba.
Haraggal harcol
torkomban a vágy,
büntetőt rúg
zaklatott lelkem
üres kapujába.

Nem hívsz. Nem szeretsz.
Elszállt a lila köd.
Kihunyt a lárma.
Kár, hogy elmentél.
Kár, hogy maradtam.

Borulhat sóhajom
a néma éjszakára.

2010. 03. 08.

VÁRAKOZÁS

Bolyongok isten tenyerén:
Elbukom és felállok.

Ténfergő árny az Úr egén:
vakon felhőkre hágok.

Bóklászik, árva teremtmény:
olykor már hazavágyok.

– Téged várlak, csak téged én,
bár elhagynak az álmok...

2010. 04. 21.

HOLTPONT

Egy lépés hátra,
csípő lejt,
bólints,
amíg ereidben
százhússzal süvít
a vér.

A nyelved
görcsbe rándul,
mikor felnyögve
kimondod:
„Köszönet
mindenért!”

2010. 06. 14.

ÉJFÉL ELŐTT

Június van,
lassan éjfél üt az óra.
Hozzásimul az éjszaka
a ház falához,
nyújtózkodik a csend,
szúnyogot szór
a lámpa,
liliomlevelű árnyék
hajlik az út porához.
Tollam a papíron,
fölötte tünődöm:
miért a vád, a káosz?
Szóltam, mert
feszített a kérdés –
A válasz
sok álmatlan
éjszakát hoz.
Június van.
Baljós jel
a vergődő lélek
minden rezdülése.
Mivé leszek így,
elhagyatva?
Foszló köd
perzselő napfényben?
Én írni akartam,
mondani:
„az én szavam
itt új csodát hoz”.
Betömték a számat
ököllet,

mert győz, aki üt,
alulmarad,
aki Bibliát hoz.
Beletörődtem:
öklöm gyöngé
a csatához.
Ha szólok,
nyílve szők döfik át
a szívemet.
Ha hallgatok,
megfojt a csend –
Pálcát törtetek
fölköttem
megint,
ti Nagyok!
Újra ítéltek,
mert újra féltetek.
Pedig gyengülő karjaim
tehetetlenek
ellenetek,
rímeim is csupán
papírra festik
belső kínjaim.
Gyűlölhettek,
nem haragszom,
és nem gyűlölök,
mert Istent félelem.
Ő dönti el az
utolsó órában,
kivel mit cselekszik,
kit von kérdőre
a báránývérért
ott fenn,
a tisztító fényben.

Isten veletek,
ti Nagyok!
Már nem zaklatom
nyugovástok,
csak heverek
csendesen, békével.

Június van,
lassan éjfél üt az óra.
A holnap új fényt,
s változást hoz.

2010. 06. 14.

emlékkönyvbe

rám néztél
levettem
félgett szemérmem
minden rongyát
nyútt fájdalmaim
lassan elszórtam
s kezem nyújtottam
feléd

úgy éreztem
ismerlek
mohón habzsoltam
szavaid mézét
tekinteted melegsége
öltöztetett új ruhába

– őrizze emléked e vers
a sosemvolt szerelem
sosemvolt albumában

Beregszász, 2010. 06. 23.

IMA

*„...Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.”*
(Ady Endre)

Te, aki vizsgálod a szíveket,
világíts át engem, Uram!
Nézd meg, mikor vétkeztem és ki ellen,
és lásd meg: nem volt bennem rossz szándék.
Mérj meg engem, Uram,
s ha akarod, veszejts el
a gyehenna tüzére küldve,
ha egyszer is szántszándékkal
bántottam testvért,
szítottam vizzályt,
s romlásba döntöttem barátom.
Vedd számba azt is,
hány láng lobogását
táplálta hitem,
hány lelket küldtem
a Te oltalmadba imámmal,
s hány éjszakát sírtam át,
hogy ne hagyd győzni a gonoszt!
Hallottad kiáltásom, de nem szóltál,
csak vizsgáltad tovább a szíveket –
Uram, Te látod a szívemet,
tudod, ki vagyok:
miért teremtettél hitvány porszemnek,
miért adtál a kezembe tollat,
a számba szót, hogy írjam és mondjam:
tiéd a hatalom és a dicsőség!
Hiszen a Tiéd!

Én csak lelkesedem érted
világi küldetésem járva.
Te tudod, hová küldtél s miért,
hát legyen meg a Te akaratod
most és mindörökké! Ámen.

2010

FELELTETÉS ELŐTT

Igazat akartam írni,
így nem lehettem publicista,
kit hatalmasok elrendelése
emelhet mélyből magasba.

Az igazat akartam írni,
így lett menedékem a vers,
mely kínok közt születik nagynak,
s mit árulás el nem veszejt.

Most már az igazat írom,
tanítom is iskolámban,
hol apró ember-vitézek
lesik szavam, s hiszik:

az én igazságom nem látszat!
Nem hull a könnyem, s nem fáj,
hogyan holnap meglesz a kivégzésem.
Marad utánam néhány sor,

azok cáfolják minden vétkem.
E néhány sor tanúsítvány,
mit nekem állít ki az élet.
„Igazat írtam” – súghatom az Úr fülébe

– az utolsó feleletetesen.

2010. 09. 10.

BIZONYSÁG

Istenem!

Én nem tudtam,
hogy az Ördög
emberarcot öltve
két lábon köztünk jár...
Pénzt ajánlott,
elvette kenyerem,
szennyezte becsületem,
mosolyogva
életemre tört, és cserébe
azt mondta: rossz vagyok.

Istenem!

Mindennap kísért!
Érzi munkádat bennem,
s küzd, hogy legyőzzön.
Minden napom próbatétel
a vele vívott küzdelemben:
mindenhonnan les,
lehallgatja telefonom,
uralni akarja életem,
s csak mondja:
– Nem menekülsz előlem!

Istenem!

Én már tudom, mi a hit próbája,
s hiszem: a Te kegyelmed
megőríz engem.
Tudom, hogy Veled vagyok erős,
s elbukik a gaz.

Istenem!

Érzem, hogy velem vagy!
Válladon cipeled minden terhem,
és gondod van rám minden percben.
Álmom vigyázod,
léptem vezeted,
így erősíts engem:
boldog csak Veled lehetek!

Istenem!

Én cipelem minden keresztem!
Nem panaszkodom,
mert elfogadtam akaratod.
Nem félek az Ördögtől,
mert nem árthat nekem,
amíg te óvsz.
Nem sajnálom a földi javakat,
amelyekkel ő kecsegtet,
mert a Te országodban
mindenem meglesz,
amit hitem szerint
megérdemlek.

2010. 09. 19.

TALÁN 1

Ha megnyugodva
úgy érzem, szeretlek még,
majd írok hozzád verset is.
De addig hiszem,
hogy aljas árulásod
túlságosan messzire vitt.

Most elmegyek.
Elfáradtam titkolni vádjaid.
Isten áldjon!
Ne bántson se vád, se könny:
talán jól van így.

2010. 09. 19.

TALÁN 2

Előttem papír,
októberi este
morzsol illatot
alkonyi fénybe.
Lelkem ködébe
emléked hull,
vakít és szúr,
akár árulásod
gyémánttőre.

Meg akartál venni!
Mert kevés volt,
hogy ingyen szeretlek.
Se tőled, se magamtól
nem kérdezem,
miért tetted,
miért tehetted.

Nem kell.
Már semmi.
Csak magamat
lassan elemészttem.
A zord elfogadás,
a hit őrtjítő csendje
szépen megöl
emléked pusztító
pokoli tüzében.

Tőled és magamtól
kérdőzöm álmaimban:

így akartad?
Így akartam?
Talán így akartuk.
Talán mégse.

2010. 10. 21.

ÁTOK

Bírák!

Csapoljátok hitem és vérem,
mit nappali fényben
szórtam – hiába –
az egyre sötétedő éjszakába!

Bírák!

Vegyétek fejemet, melyben
zsong még a gondolat,
mit hittel szenteltem
elveim fehér keresztje alatt!

Bírák!

Négyeljetek fel, különben
felkelek és kiáltok:
hóhérok vagytok, hazugok!
Méltó jussként hulljon
rátok az átok –

2010. 11. 03.

BIZTATÁS

Halkan szeress, ne kérdezz.
Ne kérdezz semmit,
ne vádolj, ne bánts.
Ülj le csendben
a sápadt utcakőre,
hagyd, hogy lelkem
béke járja át.
Hadd omoljak
kék nosztalgiával
az elmosódó
nappali csodába,
hagyd hajtani fejemet
felhúzott térdemre,
őszeim hulljanak
kezem csontjára,
lehunyjam bús szemem
néma áhítattal,
karjaim öleljenek
fákra hullt hideget,
hangom vesszen bele
a téli homályba,
engedd, hogy legyek...
Legyek én a csend,
hol kutatsz utánam
kék nappal, szüntelen
bíbor éjszakán.
Hagyd, hogy legyek békéd
gyilkos kiáltásban.
Ölelj, ha ott leszek,
ölelj, ha rám találsz.

2011. 01. 10.

KÖNYÖRGÉS

Két kézzel kérem
a megváltást,
mint éhes koldus
az alamizsnát,
mint fényes szemű gyermek
a nyár gyümölcseit.
Közben
görnyedt háttal
állok meg előtted,
Isten,
ki osztogatsz
a beregszászi utcán,
akár gazdag úr
az aprót,
ha kedve úgy telik.

Két kézzel
kérem az áldást,
mint vétkes, gyarló lélek,
ki szomjan hal
az egyetlen szó híján,
mint utcákon kóborló
gazdátlan szelindek,
ki otthont keres.
Nézz rám, Uram!
Add már az áldást,
mert csak a jégesőt
érezem arcomon!
Töltsd tele markomat
jóval,
hogy szétoszthassam
szűkebb napokon.

Uram!
Könyörülj rajtuk,
mert nem tudják,
mit cselekszenek.
Töltsd meg a markom
csupa jóval,
hogy adhassak
mindenkinek,
telítsd a lelkem
szeretettel,
hogy ne ítéljek
és ne ítéljenek.

2011. 01. 26.

GONDVISELÉS

Tegnap lehajolt hozzám
az én Istenem.
Megfogta a kezem,
s azt súgta: „Ne félj!
A hited megtart téged!”

Látja az én Istenem,
tudja, milyen gondok miatt
virrasztok sokszor.
Érzi, mitől félek.

Az én Istenem
nem okoz csalódást.
Álmom vigyázza,
ő ad békés menedéket.

Az én Istenem
nem hagy elveszni engem.
Kitártam előtte lelkem,
a szívembe fogadtam,
s azóta bennem él.

Boldog vagyok, hogy
kiválasztott engem.

2011. 02. 01.

ÖRÖM

Végre hazatérhetek
áldott, szép hazámba,
hol halkabban
susog a lomb,
szebben szól a madárka,
s a kemény rög is
Istentől áldva.

Végre hazamehetek
őseim földjére,
Magyarországra,
hol anyám vár,
s egyetlen otthonként
az ősmagyar táj.

Végre otthon lehetek
az én szeretett hazámban,
hol magyarul zeng az ima,
s a vallomás anyám nyelvén
a szívembe zárva.

Hazamehetek szabadon.
Haza, Magyarországra!

2011. 10. 20.

ZÁRSZÓ

Tóth Istvánnak

Oly sok hálával tartozom,
és oly kevés, amit adhatok!
Fogadja el tőlem e könyvet,
s mellé pár sárga lapot.

A vers benne az én lelkem,
a többi – magyarságom jussa.
Őrizze igaz magyarsággal,
ahogy rám hagyták őseim

– s én hagyom a JOGOSRA.

2011. 10. 20.

A fehér doboz titkai

VÁLASZ

CSILLAG vagy Isten homlokán,
apró, szépfényű csillag,
békesség sötét éjszakán,
remény, ha riaszt a holnap.
És vigasz is remegő szívben,
mosoly a könnyek tengerén,
áldás vagy Atyánk kezében,
gyógyító igazgyöngy-erény.

2015. 05. 02.

...MERT Ő ILYEN

Széplelkű ember
az én CSILLAGOM.
Ünneplőbe öltözik
a szívem,
mikor őt hallgatom.
Már a készülődés
is hozzá
vasárnap nekem.
Boldog nyugalom
lesz úrrá
OTT a lelkemen.

2015. 05. 04.

TÖREDÉK

Ó, ha varázsló lehetnék,
lelkem lepkévé válna,
hogy elszálljak Hozzád olykor,
belibbenjek szobádba.

Szólítanálak szépen,
szállnék inged ujjára,
együtt álmodnék veled,
oda hullva párnádra.

Rábírnám az orgonát,
ontson neked illatot,
árassza el szobádat,
fesse fénnel mosolyod.

Elhívnám a pacsirtát,
zengjen neked éneket,
súgjon füledbe altatót,
és az álmod én legyek.

2015. 05. 04.

úgy szeretnék...

szellő lenni,
amely arcodhoz ér,
lesiklik szemedén,
füledbe dalt dúdol,
simogatja a hajad:
szeretnék szellő lenni,
hogy veled lehessenek örökre.

2015. 06. 08.

JELENÉSEK

Szavaim csobbannak a csendben,
ha nevedet suddogom,
bíbor vérem hömpölyög
minden gondolatban,
pillangólelkem verdes,
ha megérint a képzeletem.

2015. 06. 10.

HANGULAT

Behunyt szemmel
szeretnék állni
a máramarosi hegytetőn
mozdulatlanul, mint sudár jegenye,
karomat kitárva,
szemben a langyos szellővel,
bólintani elégedetten,
ráhagyni a nyárra, hogy tomboljon,
a patakra, hogy csobogjon,
a fűre, hogy nőjön,
a természetre, hogy elbűvöljön,
engedni a szélnek,
hogyan hajamat fésülje,
ruhám selyme alatt
bőrömet cirógassa,
ajkamat fesse pirosra,
a napnak, hogy arany fénye
lelkemet ékesítse,
mint az igaz szerelem...

2015. 08. 28.

MI A BOLDOGSÁG?

Látni téged,
a mosolyod,
hallani
szíved dobbanását,
készülni
hozzád,
veled
lenni,
örülni neked
– ennyi.

2015. 10. 12.

ARCKÉP

Angyalok hullatták
szívemre emlékedet.
Nem szeretnék
véteni ellened,
amit könnyes szemmel
te bánnál meg.
Áldás akarok lenni,
a várt, a kívánt, csak a tied.
Erre gondolok,
mikor az égből
tőled, rólad
érkezik üzenet.

2015. 12. 31.

ESTE, OTTHON

Üveggyertya mögött
illatmécsest gyújtok,
fenyő-zöld az alja,
a gyertya piros,
oldalán fehér az olvadt viasz,
vörös a lángja,
körülotte aranyból glória,
mint éji sötétben
napfény-sugárzás, tele élettel.

Így várlak haza,
karosszékből a gyertyát nézve,
ahogy világol
a hűtőszekrény tetején,
napraforgós terítón.

2016. 01. 04.

ÉRDEMES

Az Úr
 vezeti az én
 kezemet és szívemet.
 Kell, hogy legyen még egy
 bolond a világon,
 aki ugyanígy érez,
 ugyanígy.
 Kell,
 hogy higgye:
 létezik igaz szerelem,
 hogy érdemes várni a csodára,
 és hogy néha
 angyalok járnak ideleenn.
 Kell, hogy érezze szívem dobbanását,
 amikor elégedetten bölintok,
 amikor leteszem a munkát egy percre,
 és terád gondolok egy picit, amikor
 dacosan rátalálni
 harcba valahol,
 szálllok: a sötétben,
 akkor ideleenn.
 is hű Olyan
 maradok, boldog
 akkor is! lennék,
 Jaj, de olyan,
 jó lenne kiszíneznél
 végre az életem.

2016. 01. 11.

EMLÉKEZÉS

Üres és szürke
az utca, a ház,
a skype, a telefon,
amire rápillantva várom,
hátha felhívsz,
de jelzi a lehetetlent
tudatom.

Megjelenik a sírhalom,
rajta a kicsi virágok,
fénylik felém a mosolyod,
és magam előtt
könnyezve állok.

És már öllelek,
behunyt szemmel
mondom, fogadom:
„Jó leszek, anya!”
– Csak még egyszer
láthatnálak,
csak még egyszer
eljönnél velem haza!

2016. 01. 16.

(S)
ÓHAJFA

Uram!
Csak még
egyetlen igaz szerelmet adj nekem!
Tisztát, fehérét, szentet
nekem, értem,
velem.
Uram!
Azt sem bánám, ha csak egy napig
tartana. De olyan régen vágyom rá,
hogy félek,
már nem teljesül soha.

2016. 02. 16.

CSAK VELED

Úgy
szeretnék
a kezedet fogva, behunyt szemmel
virágillatot
szívni a réten,
táncolni önfeledten
a virágszirmot hullató tavaszi
fák alatt, nevetni szívből a ragyogó
napfényben, fürödni egymás tekintetében,
betakarózni szerelmünk bársony leplével, és el nem
engedni a kezedet soha, csak nevetni, dalolni és táncolni
veled a mindenségben.

Hogy bő
szoknyám
perdüljön
velem
körbe-
körbe,
hogy széttárt karjaim közt suhanjon a lány tavaszi szellő,
bólintgassanak a jácintok boldogan, a füvek selymes szőnyeget
zöldellve simuljanak lábam alá, és hirdessék az életet,
a gyönyörű életet
veled.

fejem
hátrahajtva
arcomra
hulljon
az arany
napsugár,

2016. 03. 03.

pillantás

egy percre ma
összeért a lelkünk,
egymás tekintetében
megfürödve
dobbant
egyet
a szívünk ugyanazt
az érzést rebegve.

2016. 04. 05.

RÓZSI EMLÉKÉRE

Tíz éve, húsvét előtt láttam először. Kosarakat és fonott edény-alátéteket árult, máskor az évszaktól függően gombát, cseresznyét vagy meggyet.

Megszólított az utcán, a portékáját kínálta rám. Szép kosarakat árult, volt köztük kenyértartó, bevásárló, egyszerű gyümölcsös és alátét, fedeles kosár, lábtörlő és mindenféle konyhai dísz tárgy. Az egyik meg-tetszett, így behívtam az udvarba, hogy ott okával megnézhessem a vásárfiát. Engedett az árából, de megkérdezte, adnék-e neki evőkanálnyi pirospaprikát, darab szalonnát, marék babot, esetleg pár szem krumplit. Adtam.

Aztán, mikor jöttek a kerti munkák, az ásás, kapálás, szőlőkötözés, meggyeszedés, Rózsi is megjött és felajánlkozott:

– Ha gondolod, ások helyetted. Kapálni, gyomlálni is tudok, csak kap-jak valami ennivalót. Tudod, nincs mit ennie a pulyának...

– Tudom – mondtam, és bár én se dúskáltam a jómódban, mindig kerestem neki elfoglaltságot, már csak azért is, mert én is egyedül neveltem a lányomat, egyedül birkóztam a kerttel és az étellel.

Nyáron is eljött. Akkor már megpirult a meggy, érett a barack. Azt kérdezte:

– Nem kell csinálni valamit?

Kellett. Fizetségül barackot és meggyet adtam neki, mert nem mindig volt elegendő pénzem.

– Nem baj, csak annyit adjál, hogy egy kenyeret vegyek a pulyának, meg cigarettát magamnak – mondta.

Annyi kikerült.

Ha nem volt munka, akkor csak úgy benézett. Leült a kút mellett a fübe. Soha nem tolakodott. Ha nem hívtam a konyhába, nem jött. Ha nem kínáltam kávéval, nem kért. De mindig megkérdezte, hogy vagyok.

Amikor iskolaigazgató lettem, félve kérdezte, tegezhet-e továbbra is.

– Hát persze! – nevettem el magamat.

Azután is együtt műveltük a kertet, szedtük a meggyet, a barackot, ittuk a kávé és szívtuk a cigit.

Amikor menesztettek az állásomból, elsírta magát. Amikor beteg lettem, elment a patikába gyógyszerért. Ha sütöttem, tésztás kézzel nem mehettem a boltba cukorért, vaníliáért – ő szaladt el bevásárolni. Soha nem nyúlt a pénzhez, nem csapott be. Soha nem is kért semmit, ha nem ajánlottam fel. Nem járt iskolába, de bölcs volt.

– Nem jó magad lenni, menjél férjhez – biztatott, de nem hallgattam rá. Ő se volt férjnél. Húztuk az igát, ahogy addig.

Az utolsó évben, amikor kihajtott a szőlő, nem jött ásni, egyéb dologban segíteni, pedig ígérte. Egy kissé megneheztettem rá, hiszen minden nap estig dolgoztam, nem győztem a házimunkát. Nem hívtam mást, csináltam egyedül.

Egyszer aztán eljött. Lefogyva, alig bírt bevánszorogni az udvarba. Megszólalni is csak pár perc múlva tudott:

– Ne haragudj, hogy nem jöttem. Megharapott az Erika kutyája. Nála dolgoztam, mikor a kutyája elszabadult és rám támadt. Összehirapdálta a karomat, a kisujjamat tőből kitepte, úgy varrták vissza. Erika adott száz hrivnyát, de az ráment az orvosra. Hiába mentem megint hozzá, hogy adjon még valamennyit, mert a jobb kezem sérült meg, nem tudok dolgozni, keresni, és a pulyának nincs mit enni. Nem adott... – panasolta elcsukló hangon.

Akkor se kért semmit. Kicsordult a könnyem, mert nekem is csak ötven hrivnyám volt. Főztem kávé, megkínáltam cigivel és gondolkodtam: ha odaadom az ötvenet, holnap nem tudok munkába menni, és a lányom se iskolába. Kell az útiköltségre... Tovább gondolkodtam: ha a kenyeret csak beíratom, lesz mit enni; ha megkérem Zolit, hogy adjon haladékat hétfőig, akkor nem kell kifizetni a heti fuvarozást...

Adtam Rózsának harminc pénzt.

– A jóisten áldjon meg érte! Legalább kötszerre és gyógyszerre elég – hebegette a könnyeivel küszködve.

Nem tudott kérni. Én se, soha.

Bal kézzel megfogta a csészét, megitta a kávéját, elszívta a cigit és elment. Jött még párszor ezután is beszélgetni, és egyszer azt mondta, meghalt a fia.

– Megrugdosták Oroszban, leverték a veséjét, nem lett ember többet – fakadt sírva Rózszi. – Hazahozattam eltemetni, itthon nyugodjon.

Ezzel lezárta az ügyet. Mászt nem is tehetett volna, hiszen nem volt pénze igazságot tenni.

Azt is elmondta, hogy a Kishegyen elütötték a lányát, elvetélt. A sérülésére is panaszkodott: nem gyógyul a seb, nem tudja mozgatni a kisujját, a többit se behajlítani. Erikát emlegette, aki nem volt hajlandó segíteni őt. Kiderült, hogy a bírótól akart kölcsönkérni, de az nem adott. A „pulyapénzt” várta, hátha abból tudja kezelteni a karját. Aztán elújságolta, hogy a kisebb fia is elment Oroszba pénzt keresni, és ha küld valamennyi pénzt, akkor visszamegy az orvoshoz.

Megmondtam neki, hogy elköltözöm, mert egyedül nem bírom a munkát, a kertet, az utazást. Sírtunk mind a ketten.

– Ki fog ott neked segíteni? – kérdezte.

– Senki. Ott nem lesz ekkora kertem, se udvarom, se szőlőm, se rózsám, se kamrám. Ott csak én leszek és az élet. Ott majd győzöm egyedül is. Ha mégse, akkor eljövök, szólok neked, és eljössz segíteni – mondtam csendesen, biztatóan.

Mind a ketten tudtuk, hogy nem így lesz, ő mégis boldogan mosolygott. Amit addig soha nem tett, megölelt és azt mondta:

– Az Isten áldjon meg mindenért!

Többé nem láttam. Tegnap hallottam, hogy meghalt. Cigányasszony állított meg az utcán, aki most is igazgatónőnek nevezett, pedig már öt éve nem vagyok az. Előbb a lányomról kérdezett, később édesanyámról. Én is érdeklődtem a családjá felől. Ekkor hozta szóba Rózsit...

– Nem tudtam, hogy meghalt – csodálkoztam el a hír hallatán.

Honnan tudtam volna? Mióta elköltöztem, nem jártam otthon. Azt hittem, meggyógyult, hogy feltalálta magát, mint mindig, mint én is...

A cigányasszony fásultan sorolta:

– Megharapta a kutya, és rákot kapott tőle. Elfertőződött a seb... Az orvos mondta, hogy a kutya beteg volt... Attól kapta. Nem lehetett megmenteni... A kutyát lelőtték utána.

Utána...

Rózsit meghalt. Hat gyereket szült, mindet felnevelte iskolázottság és munkahely nélkül. A férje tíz éve elhagyta.

Minden ünnepen eljött felköszönteni. Ha bántottak, velem sírt, és velem nevetett, ha kapálás után, a nap végén megittunk egy kupicával...

Rózsi kosarat font és napszámba járt. A barátnője iskolaigazgató volt, és volt becsülete, ha kellett egy cigi, kávé vagy egy tízes. Vérmérgezést kapott, és az orvos nem vette észre?!

Két évig küzdött. Erika, akinek a kutyája megharapta, nem adott neki kölcsönt. Az orvos elfelejtette, mire esküdött, mert nem fizettek neki.

Most imára kulcsolt kézzel nézek fel az égre, és Rózsának mondom:

– A legnagyobb voltál. Jó anya és jó barát. Cigány voltál, és én szerettelek. Ember voltál a legjobbak közül. Várj meg ott fent, és iszunk egy kávé...

2009

HÁLA

Marina munkába menet csodálkozott rá, hogy az éjszakai eső után milyen szépen feléledtek a növények, mennyire megtisztult a levegő, de látta a virágok közt buján tenyésző szurókát, útilaput is. Elhatározta, hogy munka után kigyomlálja a szegényes kerítés alatt elszaporodott kukacvirágok közül a nem odaillő növényeket. „Ha már szegényes a kerítés, legalább a környéke legyen szép, rendezett” – gondolta.

Eljött az este, hozzákezdett. Viki segített neki. Ő gyomlált, Viki összegyűjtötte a kiszedett gyomot, felseperte az utcát, szemeteszsákba rakta. Marina óvatosan dolgozott: figyelmesen megnézte, melyik dudva alatt bujkál kukacvirág, nehogy azt is kitépje a gyommal együtt.

A kis virágok megkönnyebbülten hajlongtak, szinte hallani lehetett, ahogy a gyomokkal és a korábbi szárazsággal vívott hosszas küzdelem után fellélegeznek. „Megmenekültek, ez már biztos – gondolta Marina a bejárat mellett pompázó piros, fehér, sárga és ciklámen színű kukacvirágok fölött elmélázva. – De jó lenne, ha a kapu mentén végig elszaporodnának, és színes járdaszegély gyönyörködtetné az erre járókat. Kedven-cem a piros, bárcsak abból lenne a legtöbb!”

...Másnap reggel, amikor felragyogott a Nap, a megmentett kis virághősök ünneplőbe öltöztek: kinyújtották leveleiket, kiegyenesítették a szárukat, és valamennyi piros kalapot viselt. Mintha így jelezték volna Marinának: meghallották és teljesítették a kívánságát, köszönetképp a megmentésükért.

2009

ISTENI GONDVISELÉS

Az én öreg barátnőimet rendre magához veszi a Teremtő, mindig akkor, amikor a legkevésbé sem gondolnék ilyesmire. Emiatt akár neheztelhetnék is rá, de nem teszem, mert az angyallá vált barát mindig küld nekem újabb barátnőt.

Így történt most is: Rózsi helyett kaptam másikat. Neki se volt senkije, a szó szoros értelmében.

Ifjúkori balesetben elvesztette a jobb karját. Nem ment férjhez, nem szült, a testvérei távol éltek. A műkéz aligha jelentett nagy segítséget neki a házi munkában, az írásban, az evésben, így mindent bal kézzel kellett elvégeznie.

Mindezek ellenére optimista maradt, de annyira, hogy az életkedvől és a lelkesedéséből másoknak, nekem is jutott.

Akkor talált rám, mikor a tíz- vagy húszvalahányadik lelki válságomat éltem, ami ezúttal nemcsak búskomorságot, hanem többhónapos nélkülözést és betegséget is okozott. Új barátnóm gondoskodott rólam, hol gyógyszert, hol ételmet hozott, de igazán mély gyógyhatással biztató szavai bírtak. Meggyógyultam, a munkaügyi problémáim is rendeződtek, még pár verset is írtam...

Egyszer aztán, váratlanul ő betegedett meg.

Ahogy általában másoktól, tőlem se fogadta el a felajánlott segítséget. Makacs volt, mindent egyedül akart megoldani. Talán így szerette volna bizonyítani a világnak, hogy ő se ér kevesebbet, mint bárki más – pedig a világot ez cseppet sem érdekelte. Csak az, hogy ő legyen.

Egy szombat délután aranygaluskát sütöttem. Gondoltam, viszek új barátnőmnnek egy adagot vacsorára, de aggódtam amiatt, hogy esetleg nem fogadja el. Felhívtam. Azt mondta, szereti az aranygaluskát, de azt nem, hogy sötét éjszakában járkáljak sötét utcákon; inkább másnap reggel vigyem el neki a finomságot. Ezúttal azonban én is megmakacsoltam magamat, még aznap, azonnal el akartam vinni. A lányomat kértem meg, hogy kísérvén el.

Valóban sötét volt a városban, a sáros utcát csupán halvány fényű lámpák világoltak szánalmasan. Az egyik pocsolyában papirost pillantottam

meg. Ösztönösen lehajolta érte, felvettem. Papírpénz volt, rajta az ötvenes számmal. Ahhoz nem volt elég világos, hogy megállapítsam, milyen pénz; időm se volt arra, hogy alaposan megnézzem, mert egy lépéssel odébb egy ugyanilyen bankó várta, hogy megtalálják... Immár két ötvenessel a markomban újságoltam a lányomnak:

– Niki! Találtam száz hrvnyát! Ki tudom fizetni tartozásomat a sarki boltban! Istenem, de jó!

A lépcsőházba lépve természetesen elővettem a bankókat, hogy lámpafénynél is szemügyre vegyem őket. Nem akartam hinni a szememnek: euró volt mind a kettő. Arra gondoltam, hamis pénz lehet, bajba keveredhetek miattuk. Vagy játékpénz gyerekeknek? Ők vesztették el? Nem tudtam eldönteni. Mindenesetre visszatettem a zsebembe.

Becsöngettünk beteg barátnőmhöz. Otthon volt, ajtót nyitott. Mielőtt méltatlankodni kezdett volna, megszólaltam:

– Elhoztuk a vacsorát!

– Hát mégis? Mondtam, hogy ne gyertek sötétben!

– Láthatod, semmi bajunk. Nikit is magammal hoztam, mert egyedül féltem volna...

– Gyertek beljebb! – mondta mosolyogva.

Leültünk pár percre a konyhában. Kicsomagoltam az ajándékvacsorát, majd felálltam és megöleltem öreg barátnőmet:

– Nagyon szeretünk – mondtam.

Hallgattunk egy ideig, aztán elköszöntünk tőle.

Útban hazafelé elmeséltem lányomnak a bibliai történetet, amikor egy szegény asszony és egy módos gazda felesége egyformán két krajcárt tett a templomi perselybe. Jézus megítélte őket, mondván: a szegény asszony adott többet. A gazdag asszony értetlenül kérdezte:

– Miért mondod ezt, Uram, hiszen én is két krajcárt adtam...

– Igaz – válaszolta Jézus, de te a sokból adtál kettőt, a szegény pedig azt a kettőt, amennyi összesen volt neki.

A jutalom nem maradt el: a szegénynek százszor annyit adott, mint amennyit a perselybe tett, és így többé nem kellett nélkülöznie.

Mi is így jártunk.

Reggel, ébredéskor esett az eső. Ha nem találtuk volna meg azt a pénzt, biztosan elmosta volna.

Elmentünk a piacra, a pénzváltóhoz. Féltem nyújtottam át neki a bankókat, hiszen nem tudhattam, valódiak-e vagy hamisak. Valódiak voltak, hamarosan ezerkétszáz hrvnya nyomta a markomat – egyhavi fizetésemnek megfelelő összeg...

A „százszor annyiból” kifizettük a bolti tartozást, a tejet és az élesztőt, amiből az aranygaluskát készítettem, a villanyszámlát, vásároltunk élelmet a hétvégére, megvettem azt a kabátot, amit három éve nem engedhettem meg magamnak, lett nadrágom és csizmám, a lányomnak is jutott farmerre meg pulóverre.

Más szóval: ismét bebizonyosodott, hogy létezik isteni gondviselés. Akinek nincs senkije, Isten fogadja oltalmába. Ő, aki viseli a ninstelenek gondját és letörli az árvák könnyeit.

Azon a hétvégén a mi arcunkon is mosoly csillogott a nélkülözés könnyei helyett.

2009

1973. augusztus 5-én születtem Mezőváriban, ahol annak idején Esze Tamás kibontotta II. Rákóczi Ferenc zászlaját. Édesanyám, szül. Simon Mária érzékenysége, esztétikai finomsága és édesapám, Kenyeres Sándor szókimondó nyakassága keveredik bennem. Édesanyám meséi és apai nagymamám népi történetei szeretették meg velem a magyar folklórt. Kurucosan makacs emberek közt nevelkedtem, Vári Fábrián László személyében kiváló szellemi nevelő hatása alatt; ő nemcsak első magyartanárom volt, hanem

sokféle ágazó életutam egyengetője is. Szülőfalum emléke velem jön, bárhová vetődöm a nagyvilágban.

Szüleim válása után, tizenegy éves koromban anyai nagymamám beregszászi otthonába kerültem. Itt fejeztem be a zeneiskolát zongora szakon. Nagymamám megtanított kötni és horgolni, irodalomszeretete és gazdag könyvtára pedig lehetőséget adott szellemi feltöltődésemhez.

A Beregszászi Mikes Kelemen Középiskola 8. osztályának elvégzése után felvételiztem a Munkács Tanítóképzőbe, ahol alsó tagozatos tanítói diplomát szereztem, és egy évig a badalói iskolában tanítottam. Időközben visszaköltöztünk Váriba, itt egy ideig szegényes, bérelt házban lakunk. Visszatért hozzánk Anna húgom is, akit addig édesapám nevelt. Egy év múlva apai nagynéném, vagyis keresztanyám házáat béreltük ki, de innen az unokabátyám házasságkötése után távoznunk kellett.

Édesanyám másodszeri házassága révén Budapestre kerültem. Az ott töltött három és fél év alatt édesanyám tudta nélkül sikerült felvételiznem az Ungvári Állami (ma: Nemzeti) Egyetem magyar szakára. A tanulmányaimhoz és albérlethez szükséges pénzt gombaszedőként kerestem meg egy budai gombapincében. A főváros nevezetességeit jóval később ismertem meg, amikor a vári középiskola igazgatójaként testvériskolánk meghívására érkeztem oda.

Budapesten előbb a hivatalosan is kitelepült édesanyám és húgom lakásában, majd albérletben éltem. Tanári pályámat megszakítottam az ukrain gazdasági válságban rendszeressé vált fizetelmegmaradások miatt. Ez idő tájt jelentek meg első verseim és novelláim a Kárpáti Igaz Szó irodalmi rovatában. Később elhanyagoltam az írást, a tanári pálya elha-

gyása pedig nagyon megviselt. Magyarországon próbáltam letelepedni, de bevándorlási kérelmemet többször is elutasították.

1998-ban tértem haza Váriba. Férjhez mentem, megörököltem a családi házunkat. 1999. augusztus 30-án megszületett a lányom, Nikolett, előtte egy hónappal meghalt édesapám. Ebben az évben fejeztem be az egyetemem. Diplomamunkámat Nagy László gondolati költészetéről írtam.

2001-ben a Vári II. Rákóczi Ferenc Középiskola magyartanára lettem., 2005 februárjáig pedig igazgatója. Közben, 2002-ben elváltam.

2008 decemberében ifjúsági társadalmi szervezetet alapítottam Beregszászi Magyar Fáklya néven, amely szándékom szerint a fiatal tehetségek felkarolására, kulturális és hagyományőrző rendezvények szervezésére és a szellemi élet szabadságának ápolására hívatott. Publikálási lehetőségeket kerestem a fiataloknak és magamnak. Tanár és újságíró, rendezvényszervező és fordító vagyok. Amolyan mindenest, akit bármikor be lehet „vetni”, ha magyar érdeket szolgáló kulturális rendezvényről van szó.

Írásaimat eddig a Kárpáti Igaz Szón kívül a Naplopó, a Beregszász, az Együtt, az Agria, a Partium és a Kelet közölte. Első verskötetem Szindobbanások címmel jelent meg 2009 májusában.

Szüleim, nagyszüleim, bátyám a temetőben, a húgom Budapesten. Egykorvult családunk nevét a szülőföldünkön egyedül én viselem...

A szerző

TARTALOM

HELYZETJELENTÉS

7		Tavasza
8		Helyzetjelentés
9		Bántani jöttél
10		Szó
11		Mosolyra ítélve
13		villanás
14		csoda
15		Eltépett vers
16		Délután
17		Itt hagyom
18		Alkonyat
20		Fohász 1
21		Fohász 2
22		makacsul
23		látomás
24		itt járt
25		Júdásnak
26		alkonyat 2
27		Így jó
28		Búcsú

JELZŐTÁBLÁRA

30		új idők hitével
31		állapot
32		veszteség
33		kérdés 1
35		Menni kell
36		jelzőtáblára

37		Hiszek
38		Népdal
40		Emlék
41		indulatosan
42		üzenet
43		döntés
44		Kérdés 2
45		Szeretlek
46		Otthon
47		Október
48		Tiltás
50		Esteledik
51		Halhatatlanok
52		Apám tanította
54		Vigyázzlak
55		Emlékül
56		Görbe vers
57		Újra itthon

BIZONYSÁG

60		Neked
61		Jövendölés
63		Neked 2
65		Tavasza ez is
66		Elmentél
68		Március 8.
69		Várakozás
70		Holtpont
71		Éjfél előtt
74		emlékkönyvbe
75		Ima
77		Feleltetés előtt
78		Bizonyosság
80		Talán 1
81		Talán 2
83		Átok

84		Biztatás
85		Könyörgés
87		Gondviselés
88		Öröm
89		Zárszó

A FEHÉR DOBOZ TITKAI

92		Válasz
93		... Mert ő ilyen
94		Töredék
95		úgy szeretnék...
96		Jelenések
97		Hangulat
98		Mi a boldogság?
99		Arckép
100		Este, otthon
101		Érdemes
102		Emlékezés
103		(S)óhajfa
104		Csak veled
105		pillantás
106		Rózsi emlékére
110		Hála
111		Isteni gondviselés
115		A szerző önéletrajza